

Diana Melničáková, 22rokov, Snina

Komunisti, jetlag a iné cesty do pekla

Všetky pokusy o presviedčanie Rebeky boli neúspešné, videla som, že školu nezvláda, ale nevedela som si predstaviť bývať s niekým iným ani si na nikoho iného zvykať. Nerobila som si v chladničke svoje priehradky, aj poličku na knihy a čaje sme mali spoločnú. Lenže polička za ňu nevyštuduje.

Sťahuje sa, definitívne.

Na intráku žijem od štrnástich, odvtedy som netrávila jediné leto doma a stále som skončila na inej ubytovni či internáte. Ľudia prišli, odišli, otehotneli, ochoreli, zomreli, ale Rebeka mala odísť až so mnou, bola som o tom presvedčená.

Izba mi dýchala prázdnotou presne týždeň.

Potom sa nasťahovala Naďa. Bola Ruska, rozprávať sa s ňou dalo len anglicky, aj keď žila v Prahe štyri roky. Narodeniny mala v rovnaký deň, ako Rebeka, ale Naďa na narodeniny žiadnu fľašu vína kupovať nebudem. Prišla nafučaná, nasratá, že tu bola pred dvoma rokmi a nábytok tu bol rozložený úplne inak. Nech si s nábytkom vo svojej časti izby robí, čo chce, ak to nie je v súlade s nejakým fengšuej.

Odvtedy sme neprehovorili ani slovo.

Po ďalších dvoch dňoch prichádza Bára. Prekvapilo ma to, s Rebekou na našu izbu tretiu osobu za tie dva roky nedali. Dúfala som, že bude chodiť na víkendy domov. Bára bola výrečnejšia a pokojnejšia ako Naďa, hneď po príchode sa pýtala, ako to tu všetko funguje, zatiaľ čo jej priateľ jej sťahoval veci do izby.

Periférne sledujem množstvá Ikea tašiek a kalkulujem, kam to chce všetko dať, ja sa ani nestihnem spýtať a ona začne

No, ja tu budem bývať stále, nebudem dochádzať domov, mám tu doslova všetko a táto skriňa mi príde malá, ale určite mi nájdete miesto na moje veci aj vo vašich skriniach.

Takto, mama ma aj poslala do sveta so slovami, že mám byť milá na ľudí, veď som. Ale taktiež ma na svet poslala ako jej jediného potomka a tak mi okrem súrodenca chýbal aj cit pre kompromis.

Ani sa neunúvam tváriť, že premýšľam nad tým, čo povedala, nešúcham si rukou líce s pozdvihnutým obočím. Bez slova otvorím všetky skrine, vytiahnem úložné priestory mojej aj Nadinej postele, postavím sa do stredu izby a nezaujato vyhlásim, že aj my tu žijeme stále.

Ak Bäre niekto hovoril o vysokoškolských hrách, napadli by jej možno dostihy a sázky, neskôr beerpong a pri pesimistickejšom scenári psychologické hry. Namiesto toho bola donútená hrať Tetris.

...

To musíš tak do komínkov všetko poskladať, hovorím jej, zatiaľ čo prežívam tortillu plnenú všetkým, čo chladnička dala. **DOPISAT**

Vieš moja, ja som s tým v pohode, lebo mám vlastné slúchadlá, ale Bára s tým nie je stotožnená, ju nou, a ona ti nič nepovie, lebo po anglicky nič nevie a postaviť sa za seba ju tiež neučili, takže by bolo fajn, keby si si púšťala hudbu na slúchadlách aj ty. Naďa prekrútila očami, ale pochopila, vyhovie a ja mám sto chutí to prekrútenie očami presne s takou nechuťou duplikovať Báre. Namiesto toho jej len napíšem slovo vybavené so smajlíkom a zemeguľa sa točí ďalej.

Píska mi v ušiach a mám priesvitné očné viečka. Na nohách je celá izba, budík mi ma zvonit' o päť minút.

V ušiach tinnitus a nasrať aj na celé Oshove učenia či vďačnosť, keď sa potrebuješ akútne vyspať a poriadne najesť, mám syndróm nepokojných nôh a bodaj by šli všetci do pekla.

...

Rozrevem sa pri písaní reportu, ale to nie su tri sofistikované slzičky ktoré si viem utrieť vatovou tyčinkou. Cítim tlak na hrudi, cítim, že toto nebude tichý plač, utekám na toaletu. Sadám si na studenú záchodovú dosku, plačem hystericky, do istej miery je to aj veľmi oslobodzujúce. Tvár si držím v dlaniach, slzy mi stekajú do úst, neviem, ako výjdem von, späť do kancelárie. Zhlboka sa nadýchnem, odtrhnem si kúsok toaletáku, pozerám na tri zložené štvorčeky a premýšľam, či si mám nimi skôr utrieť slzy alebo tam dole. Nepremýšľam dlho, bože, už viem, prečo revem. Slzy si utriem rukávom od svetra.

Tu začína tragédia. Všetky tri bývame spolu vyše mesiaca a mne návšteva rudých ňokov prišla neočakávane skôr. O tomto fenoméne vám nikto nepovie, ale najhoršie na menení spolubývajúcich nie je ani tak zvykanie si na ich mená, návyky a chrápanie. Najťažšie na tom je si priznať, že môžeš očakávať zradu od tých, ktorí sú k tebe najbližšie - od tvojej maternice. Tvoja maternica ide s dobou a namiesto hľadania ideálneho konektora sa rozhodne spárovať so všetkými inými vaječníkmi v okolí. Iné maternice sa takto ochotne synchronizujú s tou tvou. Menštruujeme všetky tri. Naraz.

Hneď po príchode z práce si robím v spoločnej kuchyni praženicu, snažím sa využiť čas, kým tam nikto nie je. Nemám rada, keď tam niekto vedľa mňa hypnotizuje mikrovlnku, rýchlou kanvicu a najlepšie sú tí experti, ktorí nechajú niečo na sporáku bez dozoru. Nie raz som zachraňovala takmer vykypené mlieko, či polievku. Vajíčka mám takmer hotové a ja mám teraz

chuť na čokoládu a tuniakovú pomazanku, och, všetko by som zjedla, ideálne v rovnakom čase naraz.

Tlačím do seba sprostoti a neviem, či mám viniť hladinu mojich hormónov, deficit spánku alebo snaha o efektivitu nahádzať do seba všetko, čo moje telo potrebuje za čo najkratší čas.

DOPI SAT Je len jedna vec kúzelnejšia ako zasoplené vreckovky po celej izbe - keď si svoje nudle sfkne do seba, ako čínanie. Intenzívne, s chuťou a hlavne nahlas.

Strašne veľa nadávok som mala na špičke jazyka, veľmi hnusných, fakt, lenže ani som si nestihla vybrať s akou intonáciou začnem svoj prednes a pod vlastnou riťou som si našla japonskú vlajku. Ešte viac nadávok mám na jazyku, obarím si ho dobrovoľne nevytlúhovaným čajom. Odchádzam. Nie som až tak unavená, aby som dobrovoľne nasávala všetky hormóny vo vzduchu. A je úplne jedno, že si koledujem o ďalšie verejné zrútenie sa.

Ak reveš v internátnej izbe si pozérkou, pretože si osamelá, tvoje vzlykanie si nejde nevšimnúť a aj napriek tomu sa stane, že si ťa nikto nevšimne, lebo si ho ani nikto všímať nechce. V metre to ma veľkomestský šmrnc.

Sadám si do metra, celkom plnka dnes. Otázka času, kedy sa objaví revízor. Vyšehrad. Ešte viac ľudí, furt som celkom hladná, zabudla som panvicu v kuchyni, zas mi ju niekto ukradne a ja ju budem naháňať po izbách dva mesiace, v ušiach mi hrá Kenny Loggins, ani neviem, odkiaľ sa v mojom playliste vzal.

...metal under tension, beggin you to touch and go...highway to the Danger Zone...

Florenc, a vypla som vôbec sporák, aha, objavil sa revízor, rovno traja, veď vravela som. Vltavská, vystupujem.

Pristihnem sa, ako som v mikrospánku a obsluha sa zo mňa snaží vytiahnuť akúkoľvek reakciu, prepáčte, hrozne málo spím tieto dni, objednáam si, to čo stále a sadám si tam, kde stále. Idem na autopilota, mala som radšej spať. Odkrajujem si z brownies, zapíjam ich predraženým kakavkom, ktoré sa tvári ako káva a mne blikne smska s textom

POZOR, POZAR!!! OKAMZITE OPUSTTE BUDOVU KOLEJI, JE VYHLASEN EVAKUACNI POPLACH!!!